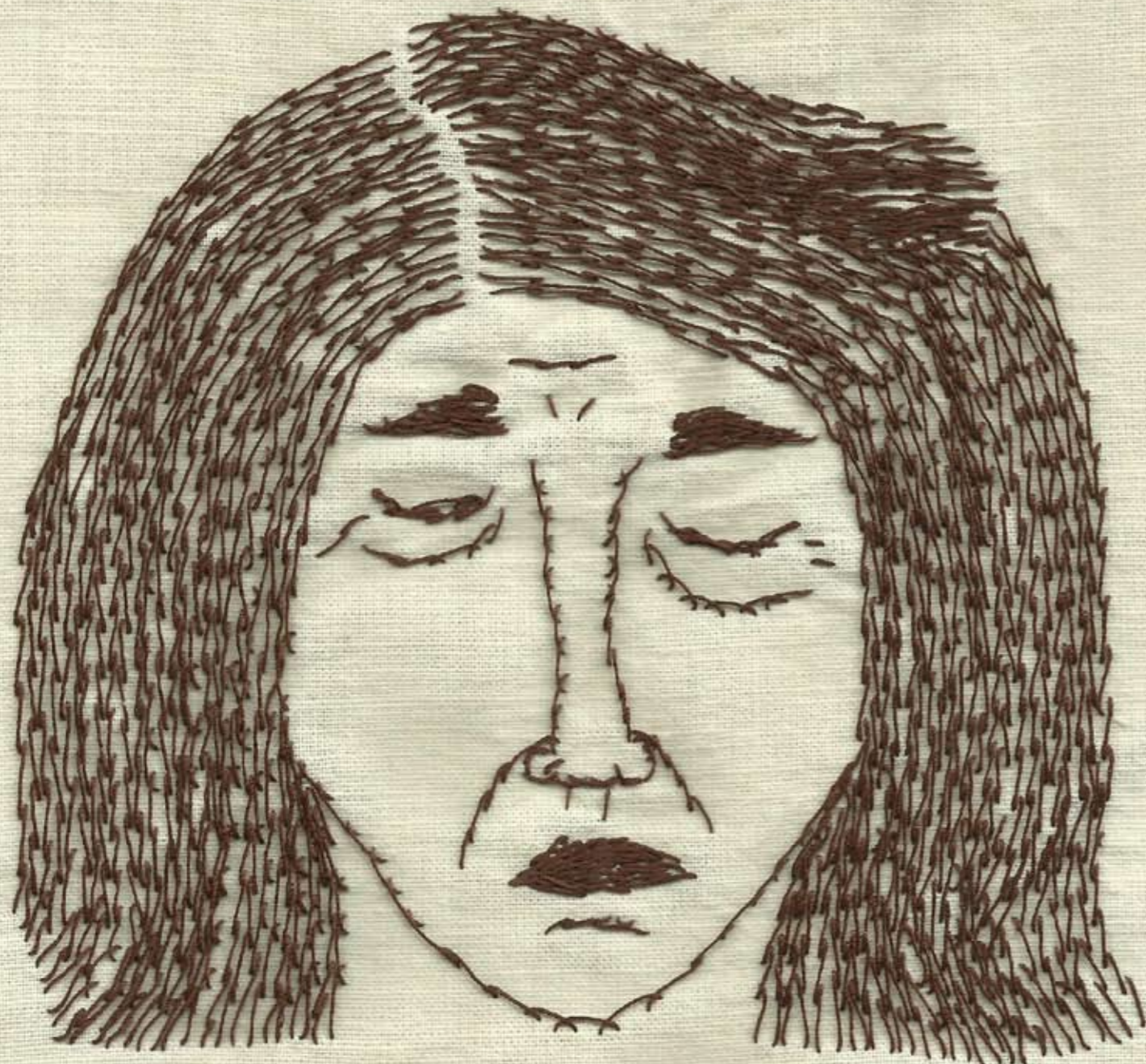

חנה שיר

”גםגלריה”

המקום מתייחד בחלל החשוף אל רחוב מאפו , כעין ויטרניה ציבורית להצצה עם תחום פרטי בחזיתו לחוויה אינטימית של המתבונן. התערוכה מציגה שני תחומי עשייה של שיר שעל פניו נדמים שונים באופיים ומהותם, למרות שכשם שאצל כל אמן מגובש אפשר למצוא שרידי כתב יד בכל יצירה מיצירותיו, כך גם כאן נוכל למצוא משותף בין השונים בחלל בכניסה לגלריה מוצגים הדיוקנאות הרקומים, אותם פורטרטים שהפכו לסמל עשייתה האומנותית שלא לומר ייחודה של האמנית הזאת. שיר רושמת בחוט ומחט, המחט משמשת אותה במקום העיפרון. זוהי פעולה עמלנית החוזרת על עצמה ומעלה על הבד את דמויותיה: נשים, לא גבירות, לא עלמות, לא ילדות, אלא נשים, עייפות, נשים רגילות, נשים פשוטות, נשים צועקות נשים חזקות, חופשיות, התובעות את זכותן בעולם הזה.

ולמרות כל הנאמר העבודות במהותן ובעיקרן אומרות מקוריות ושעשוע

סיני בר אוצר התערוכה

בתערוכה זו חנה משתמשת בגווני הספיה, מקור ההשראה לשימוש בפלטת הצבעים הזו הוא רישומי ההכנה ששימשו את האמנים הקלאסים בעבר שיר כמו כל אמן משכיל ומכבד את מוצא אמונתו, מתכתבת עם אמנות העבר, כשהיא מודעת גם לזכרון העובדה שרגלן של נשים אמניות היתה מודרת מסיבת האמנות הגבוהה "האמנות ה"גברית" חנה "צועקת" אליהם מכאן היא וכל נשותיה, בשם אותה תרבות בת שנים של אמנות נשית מודרת, המופע של חנה נותן מעמד והד רב עוצמה לקול הנשי כולו מופע של לכידות מובהקות ושלמות

גם מסגור התמונות מסגור דמוי יוקרתי מפלאסטיק המחקה את המסגרות בסגנון העבר, ומרמז על העיסוק בשאלות ובעשייה שנבטו בעולם הקלאסי בורגני ועל הביקורת שעולה אצל האמנית כלפיו.

העשייה של חנה היא טוטלית, היא מתחילה ממוצא הבד עליו נרשמות העבודות את אלו מקפידה האמנית לאמץ מרקע עם סיפור, סיפור של בית, אישה, והיסטוריה, ירושות של ציפות, ממחטות, מפות שולחן, וכל טקסטיל בעל "סיפור" הוא מקור להשראה ויצירה כל פיסה מתחלקת ל"פורמטים", ואסופת היצירות כולה מאותו מוצא היא העבודה השלמה

תהליך עבודה מתבצע בכל מקום בו היא נמצאת, בביתה בתוך בקופת החולים, בזמנה עם נכדיה, עם חברה אמנותה נובטת מתוך המציאות הבנאלית שלה, וזו נראה דרכה לחבור לאותן דמויות בשמן היא מדברת

בחלל השני נפגוש את פסלי העץ של שיר אלה מציגים פן אחר ציבעוני ומשחקי יותר של האמנית